Ч. 229. Четвер 22 (9) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостває на провінциї:

на цілий рік	К 4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К 10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвого сойму. — До ситуациї. — Хорвати супротив анексиї Боснії і Герцеґовини.

Вчерашнє засіданє розпочало ся о години 10 мін. 20 відчитанєм петиций та нових внесень. Пос. Стояловский поставив інтерпеляцию в справі водопроводів в Новім Санчи, а пос. Країньский зголосив внесенє на креованє староства в Устріках долішних.

По приступленю до дневного порядку дозволено громаді Гусятин побирати висші громадскі оплати від спіритусових напитків, а відтак почала ся дебата над справозданєм комісиї краєвого господарства про діяльність краєвого Виділу в области піднесеня молочарства.

Пос. Стефчик добачував головну причину лихого стану краєвого молочарства в тім, що у нас не добре стоїть годівля худоби, особливо серед селян, до яких належать три десятих загального числа товару. Також істнуючий товар через лиху господарку на громадских пасовисках не дає тілько молока, як би повинен дати. Нині пересічна продукция молочна в селяньскім господарстві Галичини виносить пересічно всего 3 літри денно, тоді як за границею она більша як 6 літрів. Коли би ми вспіли піднести продукцию молока о 2 літри більше від кождої корови, то з того добув би край 100 міліонів корон. В дальших своїх виводах начеркнув бесідник плян орґанізациї краєвого молочарства так що-до твореня спілок як і щодо їх проводу. Між иншим вказував він на шкоди, які виходять з того, що партийні й національні противеньства закрадають ся і до молочарских орґанізаций. Виводи свої закінчив поставленєм поправки до внесень комісиї, в якій взиває краєвий Виділ, щоби засягнувши опінії знатоків, предложив на найблизшій сесиї внесеня, що змагають до інтензивнійшого попираня молочарского промислу, а при тім узгляднив конечну потребу почати пильні заходи около піднесеня сільских пасовиск.

По промовах ще пос. Скварка, Кивелюка і Стефчика принято внесеня комісиї з поправкою Стефчика.

По принятю без дискусиї справозданя буджетової комісиї в справі обнови Вавелю почала ся широка дискусия над справозданєм з діяльности III. департаменту кр. Виділу.

Пос. Олесницкий замічує, що в тім справозданю так само як і в других бє в очи передовсім факт, що краєвий Виділ не міг вивязати ся з соймових поручень а то ізза консеквентного неприхильного становища правительства, яке на первоврядні домаганя не дає ніякої відповіди.

Сюди належить також так важна справа як приміром предложене проекту нового лісового закона, бо нинішна є рішучо перестаріла. Таке саме неприхильне становище заняло правительство в ще більше пекучій для селян справі елементарних заряджень, які мають забезпечити селяньство перед наслідками товарячих пошестий, а на ділі суть драконьскі і приносять величезні шкоди селянам. Особливо повинні бути деякі постанови що-до ратичнописковової пошести, бо они суть для селян більшою пошестию, як сама пошесть. В повітах, що межують з Угорщиною, руйнують ті постанови селяньский добробут, бо як кілька штук волів, навіщених пошестию, приведе ся до села, то всі села обсаджують зараз жандармами, неначе би підчас якої революциї; заряджує ся також дорогу десенфекцию. Такі санітарні заряджения — то чиста катастрофа для пограничних повітів. При заключуваню угоди з Угорщиною була нагода зміни на ліпше, та не було тоді ніякої акциї з боку правительства, а через те сей поганий стан буде тревати 10 дальших літ.

---

1)

Майстер Ґілле.

(З німецкого — Б. Целля).

Майстер Ґілле, мій кравець, був диваком.

Коли я перший раз увійшов до его робітні і побачив его сидячого з підобраними ногами на столі, станув я на хвилю здивований. Той чоловік з великою, бородатою головою і видаючими ся чертами мав би бути кравцем? Він дійстно подабав більше на якого вічевого бесідника! Але коли він скоро зіскочив і я ту голову побачив на вузких плечах, тонкій, викривленій шиї і просто карловаті ніжки, мусів мимо цілого людского співчутя мимоволі усьміхнути ся. Отже мені не за богато сказано — майстер Ґілле був вже з внішного вигляду чудний. Який він чудний був цілим своїм внутрішним еством, то мав я пізнати аж при близшім знакомстві.

Того першого разу спитав він мені досить остро, чого жадаю. Я назвав приятеля, котрий мені его поручив, а для котрого він вже від літ робив і тим осягнув я то, що майстер мовчки присунув мені один з двох низьких стільців, які були в его убогій робітни. Відтак поправив свою червону краватку і сказав дуже легковажно:

— Дуже мені не в пору то нове замовленє, бо то кажу вам з гори, що перед чотирма тижднями не можу взяти ся до тої роботи.

— Ого, майстре Ґілле — відповів я вічливо — у вас так занято? Мені здавало ся, що у вашім ремеслі саме під ту пору найгірший час?

— І так є! Але я хочу женити ся і мушу устроїти мое нове мешканє.

Він сказав то визиваючо і при тім поглянув на мене майже грізно, немов би хотів додати: „Ви імовірно не маєте нічого против того?“

Я поспішив ся впевнити его о противности его гадки вже на невисказане питанє і говорив добродушно дальше:

— То добре, майстер, що гадаєте уладити собі домашнє гніздо. Всеж то житє в двійку инакше, як таке самітне житє парубоцке. А впрочім будете, майстре, мешкати недалеко?

— В тім самім домі — як раз тепер є тут вільне мешканє в сутеренах. Моя суджена, знаєте брате, не любить ходити по сходах.

Мене трохи збентежило то слово „брате“ і я поглянув на него здивований. І перший раз на его бородатім лици появив ся усьміх, але то був злобний усьміх.

— То „брате“ так мало вам подобає ся, пане? Вірю, дивно оно звучить і я також его не люблю. Тому я й дав вам покоштувати, бо як ти мені, так я тобі.

Я зрозумів. Майстер Ґілле був гордий і вимагав поважаня для себе. Але его отвертість подобала ся мені і я сказав, аби его улагодити:

— Я справді зле не думав і не хотів вас обидити. Мені видавав ся такий спосіб говореня отвертим, так як велить добрий, давний ремісницкий звичай.

— Лише, що ви не ремісник — відповів він уперто.

Тепер я засьміяв ся.

— Ні, пане Ґілле — хоч може ліпше би мені було з тим як тепер. Але коли ви не любите того, то я здержу ся від такого способу бесідованя. Отже, пане майстер, маєте женити ся — ви найшли собі хорошу, здорову дівчину, що?

— Мені она подобає ся — відповів коротко.

— І вже всьо готове до домашного уряджения?

Він гірко розсьміяв ся.

— Що такий бідний кравець полатайко потребує, то хиба найде ся. Господарство бідолахи, пане! Богато тут треба? Але я й не хочу ліпше мати, як тисячі моїх братів!

Я вже знав тепер, де я є. Майстер Ґілле належав до социяльно-демократичної партиї, ярко червона краватка повинна була мені то відразу зразити. Тепер ще більше кортіло мене пізнати майстра Ґілле.

— Впрочім моя суджена зібрала вже давно всьо, що потреба — говорив він дальше вже добровільно. — Она, будучи в службі, пильно щадила і складала кусник до кусника — така впрочім добра і розумна, що я бідолаха аж не знаю, звідки приходжу до того щастя мати таку жінку.

Послідні слова сказав тихо, немов сам до

Дальше витикає бесідник, що в справозданю краєвого Виділу сказано про комісию до справ рільничих лише тільки, що відбула засіданя, але про єї діяльність не можна з неї нїчого довідати ся. А прецінь ся комісия має дуже важні задачі, такі, які по других краях мають ради краєвої культури. Склад краєвої комісиї рільничої зовсім не відповідає потребам, бо в ній не увзгляднено рівномірно також і селяньских інтересів. Виключено з неї також репрезентантів руского народа і руских рільничих орґанізаций. Треба би змагати і у нас до заведеня на основі краєвого закона Ради культури при увзгляднею інтересів великої й малої посїлости і то так рускої як і польскої.

Дальше закидає бесідник, що в справозданю краєвого виділу вичислено лише висоту позичок і то доволі значних, а за те не подано назвиск осіб або институций, яким уділено тих позичок. Таким способом унеможливлено контролю загалу над сею справою.

По сїм перейшов бесідник до обговореня закона про риболовство. Бесідник довідав ся, що комісия полагодить єго самостійне внесене що до новелї до згаданого закона в той спосіб, що запропонує резолюцию, якою візве краєвий Виділ, аби він увзгляднив ті пропозициї при опрацьовуваню чи то цїлого закона про риболовлю чи то новелї до згаданого закона. Соймови остає ще дуже мало часу до нарад, тож годі мати певність, чи справа ся прийде ще на дневний порядок; з сеї причини бесідник бажає тепер висловити ті засади, які після него мусить бути увзглядненї в новім законї про риболовлю та пропонує додаткову резолюцию в справі закона лїсового, ветеринарийного, рибацкого, уладженя ради краєвої культури, реформи рільничої комісиї, а вкінци в справі поміщеня на будуче в справозданях з діяльности III-ого департаменту назв осіб і институций, яким уділено позичок з фонду для рільничого промислу.

По промовах пп. Содомори і Сандуляка, предложив пос. ґр. Стан. Генрик Баденї додаток до комісийної резолюциї, щоби краєвий Виділ на найблизшій сесиї виготовив для сойму проєкт закона про риболовлю. В голосованю принято резолюциї комісиї з поправками пос. ґр. Баденього і пос. Ганчаковского. Резолюциї пос. Олесницкого відослано до комісиї краєвого господарства.

Відтак без дискусиї принято внесеня комісиї краєвого господарства про годівлю дробу, дозволено пов. репрезентациї в Новім Торзї затягнути позичку 170.000 К на засноване загального шпиталю в Новім Торзї, а пов. репрезентациї в Товмачи на приняте поруки за пов. щадничу касу та на затягнене позички 50.000 на засноване тої каси.

По сїм приступлено до дебати над справозданєм краєвого Виділу про рентові оселї, яку доведено до замкненя ґенеральної дискусиї.

Засіданє закінчило ся о годинї пів до 3-ої по полудни. Слїдуюче засіданє нинї рано.

Парляментарна комісия народного ческого клюбу відбула вчера по полудни засіданє, на котрім ухвалила одноголосно димісию міністрів др. Фідлера і Прашка, а відтак радила над дальшою спільною тактикою ческих сторонництв. Нинї збирають ся провідники нїмецких сторонництв на конференцию для обговореня спільної акциї Чехів. Бар. Бек прийме також нинї ряд нїмецких послів. — „Neue fr. Presse“ доносить в формі поголоски, що ческі міністри полишають ся тільки тодї в кабінетї, коли Чехам будуть пороблені національні уступки.

Про конференцию сербско-хорватскої коаліциї видано в Загребі такий комунїкат: Конференция ухвалила одноголосно, аби члени угорско-хорватскої делеґациї і хорватскої делеґациї в хорватскім соймі забрали голос в справі анексиї Босни і Герцеґовини. Рівночасно ухвалено, аби члени хорватско-сербскої коаліциї порозуміли ся з заступниками населеня Босни і Герцеґовини що до переведеня одноцільної народної полїтики. Крім того видано зазив, в котрім коаліция сербско-хорватска домагає ся скликаня хорватского сойму, для обговореня краєвого буджету ще в сїм році і для заложеня протесту против теперішного хорватского правительства яко противконституцийного. — Клюб соймовий і виконуючий комітет хорватскої партиї правної видав таку резолюцию: Хорватска партия правна займає непохитне становище, що Босна і Герцеґовина, яко бувша часть королївства Хорватиї, як з огляду на историю так і на хорватске право державне належать до Хорватиї. Становище то опирає ся на виборі в Цетинії в р. 1527 на присягах коронацийних цісаря Фердинанда I. і цісаря Франц Йосифа I., вкінци на основі національній. Хорватске сторонництво правне домагає ся, аби независимість і цїлість королївства Хорватиї була привернена, особливо нинї, коли ті краї будуть влучені до королївства Хорватиї.

себе і я замітив, як єго очи — він має хороші, розумні очи — при тім заяснїли.

Ого, майстер Ґілле залюблений, погадав я з вдоволенєм і встав. Відтак відозвав ся я: Желаю вам щастя, пане Ґілле; а ось тут моя карта — може зголосите ся до мене, скоро будете мати час.

— Прийду вскорі, будьте певні — відповів тепер о много вічливійше. Чи то зробило то слівце „пан“? Відтак подав менї руку, майже ласкаво.

Три тижднї пізнїйше явив ся у мене одного рана майстер Ґілле.

— Но, пане майстер, перед чи по весїлю? — спитав я, глядячи з усьміхом на малого чоловічка з великою головою. Він був нинї сьвяточно одітий і мав навіть бавовняні рукавички. Очивидно що червона краватка красувала ся на єго шиї.

— По! — відповів коротко. — І вже пристроїли ся — у Ріки іде то скоро. Де она до чого возьме ся, там вже не богато роботи лишить ся.

— То ви вдоволені?

— Чи ще!

Я був би нїколи не подумав, що такими короткими словами можна виявити тільки чувства вдоволеня. До того виявляв малий чоловічок і на вні велику повагу, котра вказувала на те, що він добре розумів своє становище голови родини. Взяла мене цікавість пізнати ту хвалену Ріку, на котру майстер Ґілле був такий гордий, але я стеріг ся зрадити ся. Бо й виглядав менї молодий муж на те, що він дуже заздрістний — а єго жінка була певне молода, хороша, бо инакше тяжко було би зрозуміти, длячого він аж майже сияв, коли вимавляв єї імя.

Я дав спокійно моє замовлене і мимоходом додав:

— Що до другої річи, то я ще надумаю ся. При нагоді зайду до вас поговорити о тім. Відтак подав єму ще кілька цигар найлїпшого рода; майстер Ґілле взяв їх, подякував коротко і відійшов.

Тиждень пізнїйше вибравши ся на мій щоденний прохід, зайшов я до полудневої части міста, в котрій він мешкав і найшов остаточно сутеренове мешкане в третім подвірю великої чиншевої каменицї, котре займала молода пара. Я побачив на низьких дверях маленьку порцелянову табличку з назвищем Ґільлього, запукав і увійшов. Перший мій погляд упав на малу, трохи сутулувату старшу женщину, що сиділа при столї і порола старий сурдут. Взяв з дочкою певно й тещу — бідний чоловічиско — подумав я жалуючи. Відтак спитав я голосно о майстра, котрого стіл був осиротілий.

— Мій муж пійшов віддати роботу, але повинен зараз надійти — сказала женщина писклявим голосом, поглянула при тім на мене своїми почервонїлими очима допитливо і протягла уста до такого широкого усьміху, що я аж очи відвернув. Я чув, що аж мороз пійшов по моїх плечах. — Боже, отже то була єго жінка, та рідка, вихвалювана, для котрої він уважав себе за малим! Я з трудом заволодів собою. Справдї, в порівнаню до такої бридоти, яку я побачив в цїлій стати тої женщини, був мій карловатий кравець взірцем красоти — до тогож мусїла она бути о много старшою від него. Але відтак взяло мене глибоке зворушене — отже Ґілле любив свою жінку, оженив ся з нею лиш задля неї самої, бо скарбів — ах нї, скарбів чей она єму не принесла, як я пересьвідчив ся, переглянувши скоро убоге мешкане. Деревляний столець, який подала менї, знав я вже перед тим, так само великий кравецкий стіл і другий менший, уживаний певно до їдженя. І ліжко, що стояло в кутї, бачив я вже в давнїм мешканю майстра, лише що тепер видавало ся оно повнїйше і чистїйше. Давну домашну обставу побільшила лише шафа, за котрої ясними шибами видко було тарелї і горнята, уставлені рядом, а відтак під найширшою стїною софа допотопної форми, куплена за кілька марок в якімсь складї старих річий. Ріжні мережані покривала і покривальцї не конче щасливо закривали численні ушкодженя обитя софи, а подушки були такі фиґлясті, що мій деревляний столець видавав ся менї о много вигіднїйший до сидженя. Мимо того всього цїлість, в очах Ріки очивидно, виглядала дуже добре, бо я вхопив єї гордо ніжний погляд, який кинула на свою софу, а котрий мав хиба значити: Для кого небудь шкода менї тебе, до того досить добрий деревляний столець.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 21-го жовтня 1908.

— Іменованя і перенесеня. Є. В. Цїсар іменував старосту Брон. Черного референтом для справ адмінїстрацийних і економічних при краєв. Радї шкільній в Галичинї. — П. Намістник яко президент Дирекциї лїсів і домен державних, перенїс управителя лїсів і домен державних Стефана Студнярского з Кут до Мушини.

— Є. Е. ВПреосв. Митрополит ґр. Шептицкий повернув в суботу до Львова, покріплений на силах і здоровлю в заведеню Лямана під Дрезденом і явив ся на оногдашнім засіданю сойму.

— Зима. По вчерашній метелици снїговій маємо нинї прекрасний, ясний день зимовий при 3 степенях морозу, а сніг як серед глубокої зими вкриває цїле місто, улиці, доми, дерева, котрі не позбувшись ще листя, угинають ся під тягаром великої маси снїгу і мало що не ломлять ся. На улицях стоять такі купи снїгу, що вози ледви можуть розминути ся, а маґістрат буде змушений єго вивозити, хиба що сонїчко поспішить ся і розтопить єго ще перед тим, заким виїдуть маґістратскі фіри. Як би й не було, хоч нинї вже й вікна трохи замерзли, то все таки єсть надія, що будемо мати ще красний, теплий час. Але вчера то вже таки дуло добре снїгом, а навіть декотрі улицї були так засипані, що вози трамваєві лиш з трудом і з довгими перервами могли ходити. На ул. Паньскій якийсь самоїзд застряг був в снїгу. На улицях було так ховзко, що люди і конї падали а на ул. Словацкого якийсь кінь таки забив ся на місци. Та й в цїлім краю особливо у всхіднїй части була вчера велика заметіль а всї поїзди зелїзничі приїхали вчера до Львова зі значним опізненєм. Яка заметіль мусїла бути в Тернопільщинї, найлїпшим доказом хиба слїдуюче доне-

сене дирекциї зелізниць державних: З причини заметелий снїгових здержано загальний рух на шляху зелїзницї Тернопіль-Збараж мабуть на час одної доби.

Причиною сеї студени сталось то, що з далекої півночи від сторони Білого і Карайского моря потис через Росию дуже студений воздух так, що в Росиї викликав аж 6 степенїв морозу. Рівночасно в Галичинї і на Буковинї було хмарно і падав дощ, котрий під впливом студеного воздуха, що сунув ся сподом, перемінив ся в снїг. Із сего поясненя, мала, що правда, для нас потїха, але остаточно й то добре знати. Великий снїг впав також на Мораві коло Більска і в північно-всхідній Угорщинї.

Незвичайну в сїй порі студїнь і заметіль снїгову треба уважати за нову яву, яка навістила наш край, бо в многих сторонах не викопано ще бараболь, бураків і ріпи та не зібрано капусти, а то не позістане і без впливу на цїну сих і инших продуктів. Наслїдки сеї яви показують ся вже тепер. З Праги доносять, що цїна цукру підскочила там о цїлих 50 сот., а так само й на німецких торгах цїна цукру підскочила о пів марки. За причину того подають то, що морови на значних просторах знищили цукрові буряки. Підвишку, яку фабрикант накладає на купця, буде той очевидно відбивати собі на консументах.

— **Електричний трамвай** у Львові їздить від пятницї після зимового розкладу їзди. Рух возів починає ся о пів години пізнїйше. Перші вози реґулярні від'їздять від Віденьскої каварнї на всї сторони о год. 6·30 рано, а останний віз вертає до реміви о 11 год. в ночи. До ранїшних поїздів від'їздять два вози надпроґрамово від Віденьскої каварнї на гол. дворець о год. 5·40 і 5·45 рано.

— **Дрібні вісти.** Отворене першої філії львівского „Сокільского Базару“ відбуде ся в Стрию дня 4 падолиста с. р. — На Клепарові відбуло ся послїдної недїлї отворезе читальнї „Просьвіти“. До читальнї вписало ся поки що лиш 30 членів. До виділу вибрано пп. Йос. Ганкевича, Зах. Мартинця, Ів. Вертипороха, Вол. Мавра і Юр. Жмура, а заступниками пп. Жмура і Ів. Упятовича. — В Кукизові львівского повіта стверджено в послїдних днях 2 случаї скаженини у коров, котрі очевидно покусав якийсь скажений пес. — Станиславівский суд випустив за кавцию 5000 К із слїдчої вязницї Ром. Калїґу, б. асистента зелїзничого і бляхаря Шїфтера обжалованих о крадїж цинкової бляхи. — П. Фелїция Семигинївска, властителька більшої посїлости в Торскім, купила більшу посїлість в Якубівцї від спадкоємцїв по бл. пам. Якові Семигинївскім за 500.000 корон. — Хору на умі дівчину Марию Луців, котра волочила ся коло віденьскої каварнї, віддала львівска полїция під опіку комисариятови II. части. — Статистика виказала, що на 70 більших міст в Австриї уродило ся в однім тиждни від 27 вересня до 3 жовтня найбільше дїтий, бо на 1000 жителїв припало в тім місти 45·5 процент живо народжених дїтий, підчас коли в Інсбруцї в тім самім часї і на ту саму скількість жителїв припало лиш 43·1, в Хебі 44·5, в Люблянї 40·4, у Львові 26·5, в Кракові 25, у Відни 23·3 і т. д. а в Станиславові припало в однім тиждни і на 10 жителїв всего лиш 4·4 процент народин. — Підчас послїдного тайфуну в полудневій Хінї згинуло 2.700 людий.

— **Банковий злодїй в самоїздї.** Льондоньскі Шерльок Гольмси із Скотленд Ярду (головної стациї льондоньскої полїциї) знов в повнім руху. Але хоч і як они уміють знаменито слїдити, то все-таки й доси не удало ся їм вислїдити того банкового злодія, котрий під конець передтамтого тиждня обікрав не менше лиш девять депозитових кас одного великого банку льондоньского і наробив досить значної шкоди. Але не так тота вкрадена сума, як незвичайна проворність і зухвалість злодія не дає льондоньскій кримінальній полїциї спокою. Цїла подія так склала ся:

Одного дня рано одержали з першою почтою всї 13 філіяльних кас льондоньского полудново-західного банку від начальника депозитової каси в части міста званій Гарлезден повідомлене, що суму 18.000 корон в користь якогось пана Давида Самуїла Вінделя перенесено на їх касу. В дотичнім письмі не було нїчого, що могло би було в який небудь спосіб викликати підозріне у урядників; фірма видрукована на листї, стамцілїя, спосіб повідомленя — все було зовсїм в порядку а навіть то тайне слово, яким банк значить кожде письмо і котре зміняє ся що тиждня, було добре виписане.

Небавком опісля заїхав перед депозитову касу у Воксгаль в червонім самоїздї якийсь молодий, елеґантно убраний мужчина в яснім верхнику, з цилїндром на голові і золотим цвікером на носї. Він представив ся в касї яко пан Віндель, вписав до книги насамперед свою сиґнатуру а відтак і повне імя. Підпис був зовсїм такий самий, як в одержанім повідомленю і длятого урядник без найменшої обави предложив ему книгу чекову на згадану суму. Віндель виставив зараз чек на 7000 корон і просив, щоби ему з тої суми виплачено дрібними банкнотами 4800 кор. а прочу суму золотом. Єго бажане сповнено і пан Віндель сховавши гроші до кишенї, попращав ся чемно, сїв до самоїзда та поїхав до другої депозитової каси в иншій сторонї міста. Тут відобрав він так само 7000 кор. банкнотами і золотом а відтак поїхав до третої. Тота сама істория була би повторила ся у всїх 13 філіяльних касах, як би не то, що шофер самоїзда перед десятою касою зробив якусь зовсїм невинно подуману замітку, котра проворного злодія трохи напудила. Зібравши в девятьох касах 63.000 корон, не пішов вже до десятої, лиш казав шоферови повезти ся до централної дирекциї банку при Фенчерч Стріт, де заплатив шоферови за їзду і щез у брамі банкової палати.

На другий день рано начальник каси в Гарлезден здивував ся немало, коли девять других філїй обтяжили его банк, кождий на суму 7000 корон в користь пана Вінделя, котрого імя не було записане в нїякій контовій книзї. Допити виказали за кілька хвиль незвичайно хитре обманьство і насунули здогад, що тим злодїєм банковим не міг бути хто инший, як хиба лиш або якийсь урядник банковий або спільник якогось урядника. Повідомлена о тім полїция розіслала зараз на всї сторони своїх найзручнїйших в справах банкових детективів, відшукано шофера, котрий возив злодія по банках і він подав докладний его опис, котрий оголошено зараз в всїх ґазетах, але того загадочного пана Вінделя не удало ся й доси вислїдити.

— **Репертуар львівского руского народного театру в Станиславові** (Саля тов. ім. Монюшка. Початок представленя о год. 7·30 вечером).

В четвер, дня 22 с. м. „Мари“, родинна драма в 3 діях Ібзена.

В суботу, дня 24 с. м. „Барон циганів“, оперетка в 3 діях Штравса.

В недїлю, дня 25 с. м. „Серед бурі“, історичні картини зі співами в 5 діях Грінченка.

† **Померли:** Настя Грінченко, українська письменниця, дочка Бориса Грінченка, звістного письменника, упокоїла ся в Київі дня 14 с. м. в 24 роцї житя. Похорони відбули ся в пятницю при дуже численній участи київскої української громади. Покійна кінчила висші студиї на львівскім унїверситетї а твори еї, ориґінальні і переклади поміщали ся в Л. Н. Вістнику“, „Дзвінку“ і инших видавництвах. — Гонората з Станиславских Левицка, вдовиця по учителю, упокоїла ся по довгій і тяжкій недузї у Львові дня 17 с. м. в 54 роцї житя. — Василь Храпливий, емеритований народний учитель в Лисівцях, упокоїв ся скоропостижи о заосмотрений сьвятими Тайнами дня 17 с. м. в Збаражи у своїй ріднї. — Камiля з Мапуских Харлампович‑чева, жена о. Івана Харлампових, гр. кат. сотрудника парохіяльного в Старисках, упокоїла са дня 9 с. м.

Телеґрами.

Будапешт 21 жовтня. Президент австрийского кабінету бар. Бек від'їхав вчера вечером до Відня.

Прага 21 жовтня. Союз ческих послів соймових відбув вчера засїдане, на котрім радив над подіями з послїдних днів. Пастановлено вислати телеґрафічну жалобу до мінїстра війни і до намістника Чехії та ще раз завізвати ческу суспільність, щоби удержувала спокій і залишила всякі демонстрациї, котрі піддержують інтереси еї противників. В тім дусї видано також відозву до ческого народу, котра звучить: Викликані в недїлю провокациями нїмецких студентів, належачих до товариств „буршівских“, демонстрациї на улицях Праги, повторили ся в слїдуючих днях. Взиваю длятого як найенерґічнїйше всїх ческих горожан без ріжницї партий, щоби залишили всякі уличні демонстрациї, коли не хотять принести поважні шкоди ческій справі. Ческі посли доложать всяких заходів, щоби узискати вдоволеня для ческого народу в парляментарній дорозї а найлїпшою їх підпорою буде, коли людність задержить повний достойности спокій.

Берлин 21 жовтня. Сербский мінїстер справ заграничних Мілованович зложив вчера візиту секретареви державному Шенови і при тій нагоді предложив его положене на сході з точки погляду Сербії.

Софія 21 жовтня. Болгарске правительство одержало від чорногорского правительства телеґраму з желанями з нагоди приголошеня Болгариї независимим королївством.

Петербург 21 жовтня. Цар і цариця приїхали вчера до Петергофу.

Константинополь 21 жовтня. Болгарскі делеґати Димитров і Стоянович, котрі тут вчера приїхали, відбули конференцию з великим везиром і мінїстром справ заграничних.

Токіо 21 жовтня. Шеф американьскої ескадри, адмірал Стері, був на авдиенциї у мікада. З обох сторін висказано собі чувства дружби.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 20 жовтня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·30	до	10·50
Жито	8·30	до	8·50
Овес	6·40	до	6·60
Ячмінь пашний	6·50	до	6·80
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	10·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	55·—	до	65·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	65·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

За редакцию відповідає: Адам Кархевич

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).